

TẬP MỘT

I.

*Ôi! Nỗi hân hoan của cuộc gặp gỡ muộn màng
Trong một ngày thu có mưa và mưa đá
Hãy tha thứ cho em
--Nhưng hơn tất cả—
Anh tha thứ cho em
Vì em chậm đến bên anh!
(thơ Maiakovski)*

Nha Trang, thứ Năm 25/7/1974

Tôi gặp anh lần đầu trong đêm khai trương vũ trường Nautique. Người đàn ông dáng cao gầy, đôi kính trắng nơi mắt, mép tóc rũ xòa trước trán, nói giọng Bắc ngọt ngào ấm áp, thu hút ngay cái nhìn và ý nghĩ tôi. Lúc đối diện nhau nơi phòng nhảy vẫn còn thừa thớt các người bồi bàn qua lại, anh nói nhanh:

“Anh là Phùng Kim Ngọc, được anh chị Hoàng Cầm và các anh em nghệ sĩ cho biết rằng Thu Vân đàn hay lắm.”

Tôi cúi đầu, lúng túng.

“Có thể nào Thu Vân cho anh nghe một chút *violon* lúc này không?”

Tôi nhìn anh, thoáng ý ngạc nhiên. Tôi chỉ mới gặp anh không đầy năm phút trước, khi anh bỏ quây rượu ngoài *bar*, bước theo tôi vào *dancing* tối. Dẫu chưa biết anh là ai nhưng nhìn cách chào hỏi của các người làm việc trong Nautique, tôi đoán rằng anh phải là một tay “rất có hạng”.

Lặng im mở đàn, so giây, tôi dạo lên đoạn giữa phần *allegro, concerto Mi mineur* (Mendelssohn). Dưới bóng đèn mờ ảo, tiếng *violon* vang dậy như những cuộn sóng dạt dào vũ bão. Những *note harmonique* buông thả dễ dàng nơi ngón út trái, cơ hồ tiếng thở dài của ngọn gió đầu thu. Đôi tay tôi ảm lại. Cả tâm hồn đắm chìm trong âm nhạc. Tôi như quên mất anh đang hiện hữu trước mặt. Quên luôn những bất ngờ xúc động mà người đàn ông lạ vô tình khơi dậy trong trái tim tôi.

Tiếng đàn vừa dứt, anh kêu lên, thành thật:

“Hay quá! Thu Vân đàn hay quá! Xin ca ngợi những *notes harmoniques* và giây *vide* vô cùng đặt biệt!”

Tôi cúi đầu, mái tóc rũ xòa trên hai vai mỏng, nghe anh nói những lời nhẹ nhàng mà không mấy chú tâm đáp trả.

Anh cố gợi chuyện:

“Hình như Thu Vân buồn và không thích hợp với không khí vũ trường?”

Tôi gật nhẹ đầu.

Anh an ủi:

“Rồi Thu Vân sẽ quen và thấy yêu nó lắm.”

Trong cái tập thể bóng lộn áo quần của đêm khai trương Nautique, phong thái bất cần, ngạo mạn từ anh rõ ràng khác biệt. Nơi hậu trường, anh vẫn cái dáng khinh khoáng, nghênh ngang với ly *bière* trên tay, thân thiện chào hỏi mọi người.

Đến cạnh tôi, cầm cây *archet* của tôi, chà *colophane* vào trên ấy, anh nói nhỏ:

“Làm đây một thời gian mà thấy không hợp, anh sẽ thu xếp cho Thu Vân qua Nha Trang *dancing* cùng với anh.”

Trái tim tôi đập mạnh.

Chị Hoàng Cầm đứng gần đó, quay lại nói:

“Nhà ông, ông đốt được. Nhà con người ta là nhà thuê nhà mướn, tội nghiệp, ông giữ giùm cho!”

Tôi không hiểu ngụ ý nào trong câu nói chị, nhưng thấy anh mỉm cười, chấp hai tay, giơ lên xá xá trước mặt chị.

Và anh từ giã ra đi.

*

**

Đêm đầu tiên ở Nautique, tôi biết mình được ưa chuộng thật nhiều. Mỗi khi tiếng *violon* vừa dứt, những tràng pháo tay rào rào vang lên. Các ca nhạc sĩ cười với tôi, vẻ vừa e dè vừa thương hại. Tôi cười đáp trả mà nghe trong hồn có điều lạc lõng. Cái không gian náo động này không phải là của tôi, con người chỉ tìm ra an tâm trước thiên nhiên hoang dã hay trong một căn phòng tĩnh lặng đầy sách. Nhưng có lẽ tôi sẽ “*quen*” và sẽ “*yêu được nó*” ngày nào, như anh nói.

Một lát, chị Hoàng Cầm đến bên tôi bảo nhỏ:

“Anh Ngọc vừa từ Nha Trang *dancing* điện thoại qua hỏi chị: *Thu Vân đã đàn chưa? Nếu có đàn, cho anh ấy xin một bản.*”

Không dung lặn người đi như vừa bị ai đâm một cú mạnh vào giữa ngực; khi ấy từ trên sân khấu đang vang lên lời giới thiệu bài *Nghìn Trùng Xa Cách* anh Hoàng Cầm sẽ hát, tôi nói nhanh với chị Hoàng Cầm:

“Chị trả lời anh Ngọc giùm là em sẽ đàn *Nghìn Trùng Xa Cách* ngay bây giờ cho anh ấy đây.”

Ôi! Sao lại là *Nghìn Trùng Xa Cách* của lần đầu tiên gặp gỡ? Tôi không biết được. ***Chỉ linh cảm rằng, rồi ra tất cả mọi thứ, từ không khí vũ trường náo nhiệt, cuộc sống công cộng ồn ào, cho đến cái tình cảm mong manh vừa chớm hiện trong trái tim đơn lẻ... cũng sẽ không rời thoát âm điệu tan tác của bản nhạc này.***

Gió từ xa khơi thổi vào làm đôi vai se lạnh. Ngồi ngoài sân hậu trường với chị Hoàng Cầm, tôi lắng nghe tiếng sóng và cả tiếng lòng mình đang dao động. Những lời kể của chị tựa như những nhát dao sắc mỏng, cứ từng đường nhẹ vào khối tâm tư đã bao năm đông giá. *Người đàn ông rất dịu dàng điềm đạm, có vợ và bốn con. Người vợ lớn hơn 12 tuổi, nổi tiếng ghen tương, dữ dằn ghê gớm...*

Tôi nhìn xa xa vùng biển tối bên kia con đường Duy Tân, chạy dài từ Cầu Đá trở lên đến đầu Bru Điện. Các cụm dương rì rào trò chuyện. Từng đợt sóng vỗ mạnh cái giai điệu ai oán muôn đời. Những vì sao nhấp nhô đùa giỡn. Con gió mùa hè không kém phần tỉ tê như ngọn gió đầu thu!

Tiếng nói chị Hoàng Cầm vang vang bên tai tựa như một hồi chuông cảnh tỉnh. Tôi lặng im trong tâm trạng vừa muốn trốn chạy, lại cũng vừa thôi thúc đối diện với sự thật xé lòng.

Ôi! Tôi đang thế nào đây, người con gái 25 tuổi nổi tiếng dửng dưng trước những mối tình của đàn ông trao tặng? Và rồi sẽ thế nào khi tự biết rằng khó cưỡng chống với một định mệnh đắng cay đang sắp lần nữa đổ ập lên cuộc đời tôi?

□

Nha Trang, thứ Hai 5/8/1974

Dưới vòm trời đầy sao ở sân sau Nautique, *lần thứ hai gặp anh* – nửa tháng kể từ đêm thứ nhất—tôi không nén được nổi reo vui âm thầm trong tim.

Tiếng nhạc vọng ra từ sân khấu, hòa lẫn tiếng sóng, cuốn hút xa khơi theo tiếng gió. Trời mùa hè mây cao.

Giọng anh âm áp:

“Dưới ánh đèn sân khấu, mặc *soirée* trắng, trông em dịu dàng y hệt một con thiên nga.”

Tôi mỉm cười.

Anh tiếp:

“Trò chuyện cùng em, anh thấy thật thoải mái như thể đang soi gương chính mình. Em đúng là hiện thân của anh hai mươi năm trước.”

Rồi lại hỏi:

“Làm việc với anh chị Hoàng Cầm, em có nghe dễ chịu?”

Tôi lặng im.

“Và có nghe thiếu thốn?”

“Nhiều lắm!”, tôi cúi đầu đáp nhỏ.

Không dung, tiếng anh trầm hẳn:

“Anh có thể đem cho em những thiếu thốn ấy?”

Tôi giật mình, ngược nhìn anh. Trên khuôn mặt nửa như cười nửa như nghiêm trang kỳ lạ, tôi không đọc thấy điều gì ngoài một nỗi dịu dàng thương xót. Cơ hồ, một thoáng run rẩy lướt nhẹ qua tim.

□

Nha Trang, thứ Tư ngày 7/8/1974

Đêm, trong Nautique, anh ngồi trên chiếc ghế cao cạnh quầy rượu, nghe tôi đàn những bản Boston diu dặt.

Nơi sân sau hậu trường, anh nhỏ tiếng khen:

“Em có cái dáng đẹp quá khi kéo *violon*.”

Các mẩu chuyện nhẹ nhàng chỉ khiến tâm tư tôi càng thêm xao động. Anh kể cho tôi nghe từng đoạn ngắt quãng về cuộc sống riêng 18 năm qua của mình. Có một câu:

“Anh tàn phá đời anh trong âm nhạc và công việc.”

Tôi như khó thở khi nghe anh thốt lên điều ấy.

Hóa ra anh cũng không hạnh phúc? Hay là tất cả những người mang cái nghiệp nghệ sĩ đều không thể nào tìm thấy hạnh phúc? (Trong óc thoáng hiện nổi sừng sững khi nhận thức rằng, trên nhiều mặt của một cuộc sống và tâm hồn đầy đam mê, ***tôi may mắn hơn anh rất nhiều*** theo hai chữ “tự do”).

Tôi e dè hỏi:

“Có bao giờ anh buồn bã?”

Anh cúi đầu:

“Luôn luôn!”

“Vậy anh không nghĩ đến một lối thoát?”

Anh nhìn tôi, vẻ chịu đựng:

“Mười tám năm đã quá muộn để thử tìm một lối thoát. Anh đã cần cỏi quá rồi.”

Khối lòng tôi chợt như lặng ngắt. Tôi chưa hiểu rõ anh, ***nhưng biết rằng chúng tôi có chung một đam mê***, một ý hướng hạnh phúc; cũng như sự đau đớn trong định mệnh có cùng hình thức phần nào trùng giống.

(Từ ngày xa Sơn, tôi chôn chặt mọi tình cảm và chưa hề một lần nghĩ đến điều ràng buộc. Tư tưởng tự tử chiếm cứ đầu óc như một níu kéo giải thoát sau những đêm dài thức trắng trong một định mệnh nổi trôi, dòn dập. 25 tuổi, tôi sống nồng nàn cuộc sống nhiều khê, vô định).

Giờ đây, trước người đàn ông lớn hơn 12 tuổi không còn tự do nữa, có sao lại chỉ mang ý nghĩ muốn chia cùng mọi nỗi khổ đau vướng vít? Có sao chỉ nghe dậy lên trong tim sự ham muốn bắt đầu?

Đêm mùa hè, trời mây cao trong vắt. Giàn dạ lý nơi các bờ tường Nautique thoang thoang hương thơm. Tôi không nghĩ đến những người đàn ông đeo đuổi, không luôn người đàn bà nổi tiếng ghen tuông, chỉ trong vòng 15 phút đã đốt trọn cả một sản nghiệp hai vợ chồng tạo nên trong 18 năm dằng dẳng. Trong tôi bùng bùng sức sống mạnh mẽ. Quãng đời cũ bỗng như nhẹ tênh hết mọi dấu ấn đau

thương trước ý nghĩ “**Anh đúng là người đàn ông để tôi dâng tặng một tình yêu.**”

*

* *

Lúc 10 giờ đêm, anh từ giã. Nhìn đôi mắt đăm đăm của tôi, anh nói khẽ:

“Ngày mai anh sẽ trở lại nghe em kéo *violon*. Em muốn không?”

Tôi gật đầu. Anh xiết bàn tay tôi.

Gió biển mơn man trên đôi vai trần. Tôi nghe gậy gậy lạnh. Và tôi nói nhanh, câu nói nhẹ như một hơi thở:

“Bây giờ thì không, nhưng **em biết rằng rồi một ngày em sẽ yêu anh!**”

□